

სიყვარული

გამოცემის 50-ე წელი ფასი 20 კპვ.

- რა ამბავია, ესტატა, მეოთხეჯერ რომ იცვლი ბინას?!
- ცოლს არ მოსწონს და რა ვქნა?
- ცოლი გაგორიცვალა, შე კაცო!

ქრონოლოგიური
სივლილი

172

— ეე, დედალო!

მისხალაშულები სიხილით კვლავიან

საბჭოში სამარსებური სიხუ-
მე სუფევდა. ტკბილად და უზრუნ-
ველად ეძინათ ძველსა და ახალ
მიცვალებულებს.

ანაზღად ერთი წვეროსანი მიც-
ვალბული, რომელიც საიქიოს
ბერი უნდა უოფილიყო, კუბოში
უკმაყოფილოდ შეიჩნა, თავი წა-
მოწია, წამოჭდა და მძინარე თანა-
საიქიოელებს კუშტად გადახედა.

— ხალხო, რა სადათას ძილით
დავიძინათ? არ იცით განა, რა
უბედურება დაგვატყდა თავს? —
იყვირა მან და სასოწარკვეთით ხე-
ლები მაღლა ალაპერა.

— რა მოხდა, მსცოვანო სულო?
— წამოცვივდნენ დაფეთებული
განხევენებულები, — მეორედ მო-
სვლა?

— უარესი! — ყრუდ ამოიგმინა
წვეროსანმა და ყველას მრისხანე
შურა მოავლო, — მიბასუხეთ, რა
განსხვავებაა ჩვენსა და ცოცხლებს
შორის?

მკვდრებს მკვდრის ფერი დაე-
ლოთ: ბერის კილო ცუდად ენიშ-
ნათ.

— რამ გამოგაშტერათ, ძილი გა-
კლიათ, თუ სიმშვიდე? გიმეო-
რებთ, რა განსხვავებაა ცოცხლებს
სა და ჩვენს შორის?

— ცოცხლები ზევით არიან,
ჩვენ — ქვევით, — გაბედა ერთმა.

— ცოცხლებს მთელი ქვეყანა
უძევთ სასპარეზოდ, ჩვენ ეს პა-
ტარა სამარეც გვეყოფნის.

— აგაშენათ ღმერთმა! — გამო-
ცოცხლდა ბერი, — მაშანადამე,
ჩვენ ამ ერთი საუენი მიწისა და
ოთხი ფიცრის მეტი არაფერი გვე-
საქიროება. ასეა, ხომ?

— დიახ, ბატონო! — გაისმა ხმე-
ბი.

— მერედა, რამ გაგასულელათ,
რომ ამდგარხართ და ცოცხლების

მაღალებიდან ქვეყნის ძვირფასი
ავეჩი გამოგიტანიათ განვადებით?

— რა ავეჩი?! — მიცვალბუ-
ლებს სახეები დაეღრიჭათ გაკვირ-
ვებისაგან.

— რა ავეჩი და, „ტიხანი“, „ტუ-
ლბანი“, „ხელგა“, „გორკა“,
„განგა“ და ათასი ოხრობა. უვე-
ლაფერს რომ თავი დავანებოთ, ვა-
ლის გადახდას როგორღა აპი-
რებთ? იქნებ გგონიათ, მეცნიერე-
ბა ისე განვითარდება, მკვდრებს
გააცოცხლებენ?! გრცხვენოდეთ!

— არაფერი გვეხმის, მსცოვანო
სულო! — აღმოხდათ მიცვალბუ-
ლებს.

— თავს ნუ იკატუნებთ, აბა,
მისმინეთ!..

და საიქიოს ბერმა პირწმინდად
ჩამოთვალა იმ მიცვალბულთა
გვარები, რომელთა სახელებზე ქა-
ლაქ ტყიბულის მუშათა მომბ-
რაგების განყოფილების № 33
და № 54 მაღაზიებიდან განვა-
დებით გატანილი იყო სხვადასხვა
სახის ძვირფასი ავეჩი.

— ცილისწამება! — ერთდრო-
ულად წამოიძახა დასახელებულმა
149 მიცვალბულმა, — სირცხვი-
ლი იმ ცოცხალ ადამიანებს, რომ-
ლებიც მიცვალბულებს სახელს
გვითხებენ და საფლავშიც არ გვას-
ვენებენ!

საიქიოს ბერს თვალებიდან
ცრემლები წამოსცვივდა და კუბო-
ში ისე მოწყვეტით ჩაეშვა, თით-
ქოს პირველად ახლა მომკვდარი-
ყოს...

* * *

სასამართლო დარბაზშიც სამა-
რისებური სიხუმეა გამეფებული.
საბრალდებულთა სკამზე სხედან
ცოცხლადდამარბული ადამიანები:
ტყიბულის ლენინის სახელობის

შახტის არქივარიუსი — ნინო
ისანის ასული გერმანაშვილი,
№ 33 მაღაზიის გამგე — შორში
ივანეს ძე ჯალალანი, № 54
მაღაზიის გამგე — ღაბიათ მარს-
ტის ძე ზარხალაშვილი.

სასამართლო კოლეგიის ფართო
მაგილაზე ზვინებოვით დგანან მო-
ნაკვეთე მასალათა ტომები, რო-
მელთა საერთო რაოდენობა 32
აქტისი გვერდისგან შემდგარ 43
სქელ ტომს შეადგენს!

გარეთ კი დგას და გამოძახებას
ელოდება 550 მოწმე (სასამარ-
თლოში ვერ „გამოცხადდა“ 149 მი-
ცვალბული... საპატიო მიზეზის
გამო.

— მოწმე ბურბანძე! — გაისმა
სასამართლოს თავმჯდომარის ხმა.
დარბაზში ხსენებული მოქალაქე
შემოვიდა.

— რას იტყვით არსებული საქ-
მის შესახებ?

— მე, თქვენა ხართ ჩემი ბატო-
ნი, ფული მჭირდება. გვიგე, რომ
№ 33 მაღაზიის გამგე ჯალალანია
განვადებით არიგებდა არა ავეჩს,
არამედ... ფულს. ჰოდა, მეც ვეა-
ხელი სათანადო საბუთებით ხელ-
ში. როცა ფული დავთვალე, 1000-
ში ნაცვლად, 900 მანეთი აღმოჩნ-
და. 100 მანეთს რატომ მაკლებ-
მეთქი, რომ ვკითხე, მან ჩაიხითხო-
თა:

— ასეთი სიკეთისთვის გასამრ-
ჯელოდ 10 პროცენტი აღარ მერ-
გება?

— რა სიკეთეა, შე კაცო, მე ხომ
ავეჩი არ მიმაქვს?

— ავეჩი რომ წაიღო, 1500
მანეთიც არ გუყოფა.

— მოწმე კომბახიძე, თქვენ
№ 54 მაღაზიიდან გამოტანილი
გაქვთ ნისიად 528 მანეთად ღირე-

ბული პიანინო. რას იტყვით ამის
შესახებ?

— არავითარი წესი არაა, რომ
ექვსი წლის წინათ მაქვს მიძინი-
ლი ნაღდ ფულზე.

მოწმე მოწმეს ცვლის, ირკვევა,
რომ 347 პიროვნებიდან არც ერთ-
მა არაფერი იცის მათ სახელებზე
ყალბად შედგენილი საბუთების
არსებობის შესახებ. ისმება კითხ-
ვა: როგორ ახერხებდნენ მაღაზიის
გამგეები „მონისიავთა“ მაგიერ
საბუთების შედგენას? სასამარ-
თლოს მსვლელობის პროცესში იკ-
ვეთება ჩვენი მოთხოვნის მთავარი
გმირის საოცრად ორიგინალური
სახე და ხახიათი. ნინო ისანის
ასული გერმანაშვილი! აი, მაღა-
ზიის გამგეების — ზარხალაშვი-
ლისა და ჯალალანის სული
და ფული!

— მაღაზიაში ველარავის ვიტ-
ყუებთ ფულის სახესხებლად, სა-
ქონელს ხომ თავის ფასში არ გავ-
ცემთ ნისიად? გვიშველე რამე,
ქალბატონო ნინო! — შეევედრნენ
მაღაზიის გამგეები არქივარიუსს.

ქალბატონი ნინოც დატრიალდა.
მას შეთავსებით მინდობილი ჰქონ-
და შახტის მუშა-მოსამსახურეთა-
თვის განვადებით გამოსატან საქო-
ნელზე დოკუმენტების გაფორმე-
ბა. არქივარიუსი არქივს ეცა, გად-
მოქექა იგი და ჰპოვა რა მუშა-მო-
სამსახურეთა პასპორტის მონაცე-
მების, მათი მისამართებისა და
ხელფასის ოდენობის „ოქროს წყა-
რო“, მყის შეადგინა ყალბი ცნო-
ბები, რომლებზეც ხელს თვითონ
აწერდა. ამრიგად, თავისი მოღვა-
წეობის პერიოდში, მან 496 პი-
როვნებაზე შეთითხნა 259.853 მან-
ეთის ღირებულების საქონლის
ნისიად გამოტანის ყალბი დოკუ-
მენტები.

არქივარიუსისა და მაღაზიის
გამგეების ფულის მოხვეჭის რა-
ციონალიზატორული ნიჭი და შე-
საძლებლობა ერთობ ღიღია, თუმ-
ცა ნაკლები არც ანაზღაურებაა,
რაც მათ საკუთარ თავს უბოძეს:
სამეულმა 69.800 მანეთი მიიღო
„ჰონორარის“ სახით...

* * *

საბჭოში წვეროსანმა ბერმა
კვლავ გამოადგინა მიცვალბულე-
ბი. ამჟერად სახე გაბრწყინებული
ჰქონდა...

— გაიღვიძეთ, ძმანო! თქვენი
სახელის შემარცხვენელებს საკად-
რისი სასჯელი მიეწოდეთ, — გან-
ცხადდა ბერმა და განაგრძო ისეთი
ტონით, როგორც მოსამართლე
კითხულობს ხოლმე განაჩენს, —
ნინო ისანის ასული გერმანაშვი-
ლი აღკვეთილია 14 წლით,
შორში ივანეს ძე ჯალალანი —
12 წლით და ღაბიათ მარს-
ტის ძე ზარხალაშვილი — 10
წლით. მათვე უნდა ჯღონ სა-
ხელმწიფოსათვის მიყენებუ-
ლი ზარალი!

გამოცოცხლებული მიცვალბუ-
ლები სიცილით იხიციბოდნენ...

გაიოგა შავარზაშვილი

— სად მიგაქვს ემ განცხადება?
— იმდენი რეზოლუცია დააქვს
ზედ, რომ ვეღარ ვარჩევ, რა ლაგვი-
რემ და მესპერტთან მიმავს დასაღ-
ბენად!

ნ.ბ. ჯ. ლოლუსანი

ლონეუნანს

„გათავისუფლებ“, — ბუნებით
ისედაც თავისუფალსა,
როცა იმ ქვეყნად წარსდგები,
ნეტავ, რას ეტყვი უფალსა?!

წადი, იარე ათასთან,
ირბინე აღმა-დაღმა და...
ვიცი, მე მაინც დაგრჩები
მაგ გულის სირცხვილ-დამღადა!

გახსოვს? მეახელ ვაჟკაცად,
ასე ვთქვით, კაცურ კაცადა,
თანაც ხუმრობდი, მესროდი
სიტყვებს — შერჩეულს ანცადა!

ალბათ, „გმირობა“ გგონია
სუყველა კაბის ლაციცი,
ვისგან რას უნდა ითხოვდე,
ზოგჯერ შენ თვითონ არ იცი!

შენ „სიძვის კვიციტ“ გეწადა
საწადელს ჩემთან სწეოდი?!
მე „ტრფობის რაშით“ დავქრივარ,
ვით გსურდა, რომ დამწეოდი?!

ვაჟკაცსა, — ერთგულ მიჯნურის
არ დამფასებელს, — მგონია,
მეექვსე გრძობა აკლია,
მიტომ ეფანტვის გონია!

სულწასულობით დამკარგე
და მითი გამიორგულე,
ხასად ვერ გამოგადეჭი,
ისევ მეგობრად მიგულე!

მეჯვრისხველი უინაბარა

როცა ქ. თბილისში, აღმასიანის
ქუჩის 44 ნომერში, რაისა ნიბოლო-
ვის ასული კულუმბეგოვისა და ბუ-
ლნარა ვლადიმერის ასული პირი-
საშვილის ერთობლივი ძალით აშე-
ნებული სახლი ხანძარმა შთანთქა,
გულშემოყრილი დიასახლისები კი-
ვილ-წივილით გაემართნენ ორჯონი-
კიძის სახელობის რაიალმასკომისკენ:
ეგებ გულზე შემონთებული ცეცხლი
გაგვიწელონო. თუმცა იმედი კი არ
ჰქონდათ, რადგან აწ დანახშირებუ-
ლი სახლი მათ სრულიად უნებართ-
ვოდ ჰქონდათ აშენებული მოქალაქე
ოდიშელიძის საკუთარ ეზოში. მაინც
მიადგნენ დაზარალებულნი აღთქ-
მულ დაწესებულებას და... როცა
უკან დაბრუნდნენ, მათი სისხრული
მათ ყოფილ სახლზე აბრიალებული
ცეცხლივით ცას წვდებოდა.

— დიდება შენდა, ქვეყანაზე ცე-
ცხლის გაჩენავ! — აღმოხდა ერთს
და ნასახლარზე დავლური დაუარა.

— ვაშა-დიდება მეხანძრეებს
ეკუთვნით, ჩემო დაო, — წარმოს-
თქვა მეორემ, — მეხანძრეებს რომ
ხანძარი ჩაექროთ, რას ვშვრებოდით
მერე? როდის გვეღირსებოდა ახალ
სახლში შესვლა?

— შენც მართალი ხარ, შარი ხეი-
რად გვექცა.

— ლოცვა-კურთხევა არ უნდა მო-
ვაკლოთ აგრეთვე ორჯონიკიძის სა-
ხელობის რაიალმასკომის სადაზღვე-
ვო განყოფილების უფროსს — მერი
ბრიბოლის ასულ ბზინაშას. ამ კე-
თილშობილმა ქალბატონმა ხომ შუა-
მდგომლობა გაგვიწია აღმასკომის
არქიტექტორ, ბატონ ღამით მასი-
ლის ძმ გორდელაშვილთან, რომელ-
მაც რაღაც 1000 მანეთად ახალ ბი-
ნებში შესახლების უტყუარი გარან-
ტია აღგვითქვა.

— ვაშა!! — გაიძახოდნენ ქალე-
ბი და თავბრუდამხვევი ცეკვიტ ნა-
ხანძრალზე ნაცრის ბუღს აყენებდნენ.

ამასობაში კოფში ნაცარში ჩაუფარდა
არქიტექტორ ღამით გორდელაშვილს!
აღმასკომმა არ მიიღო მისი „არქიტექ-
ტურული“ მონახაზი კულუმბე-
გოვა-პირისაშვილისათვის ახალი
ბინების გამოყოფის შესახებ, რადგან
ეს უკანასკნელნი, ცხოვრობდნენ რა
თვითნებურად აშენებულ სახლში, არ
იმყოფებოდნენ საბინაო აღრიცხვაზე.

— ათას მანეთს ვკარგავთ და ეგ
არის! — თავში ხელი შემოირტყა
გორდელაძემ.

— მეტი რა გზაა, ბატონო დავით,
— მიუგო მერი ბზინაშამ, — დაზა-
რალებულებს ფული უნდა დავე-
ბრუნოთ.

— არ შემიძლია, მომკალი და,
აღებულ ფულს უკან ნუღარ დამა-
ბრუნებინებ! იცი, რა?..

არქიტექტორი ჩაფიქრდა. მერე
თანამზრახველს დაავალა, დაზარა-
ლებულები ეხმო. ისინიც ხელად გა-
ჩნდნენ მასთან.

— იცით, რა? სხვის აშენებულს
საკუთარი გემოვნებით აგებული სახ-
ლი გირჩევნიათ. ჰოდა, მე ნებართ-
ვას მოგიხერხებთ, რათა ნასახლარზე
ახალი სახლი აღმართოთ. გასაგე-
ბია? ოღონდ ამისათვის 5000 მანე-
თია საჭირო!

— მაშინ, — აღმოხდათ ქალებს,
— მოწყალეობა მოიღეთ და მოსაცემ
5000 მანეთში ადრე მოცემული 1000
მანეთიც ჩაგვითვალეთ.

გორდელაძე სიამოვნებით და-
თანხმდა, დამატებით 4000 მანეთიც
მიიღო, მაგრამ, რომ იტყვიან, არქი-
ტექტორი „დაიწვა“, მისი ოცნება-
გეგმები დაიწვა ისე, როგორც კუ-
ლუმბეგოვა-პირისაშვილის სახლი.

გულზე შემონთებული ცეცხლი
რომ გაიწელონ, ამისათვის ღამით
გორდელაშვილს 8 წელი, ხოლო მერი
ბზინაშას 2 წელი დასჭირდათ.

ვასილ ხმალაძე

ნ.ბ. მ. აბაშიძისა

— ხალხი არა ხართ? მართი საათი მაინც მაღროვით მუშაობა!

დამაფიქრებელია საქართველოს სსრ სოფლის მეურნეობის სამინისტროს ზოგიერთი მუშაკის პოზიცია, რომლებიც უფრო მეტად ზრუნავენ იმაზე, თუ როგორ გაამართლონ ყურძნის დამზადების გეგმის მოსალოდნელი ჩაშლა, ვიდრე თვით გეგმის შესრულებაზე.

გაზეთებიდან

— სად არიან სამინისტროს მუშაკები?
— აგერ ვურში სხედან და გეგმის მოსალოდნელი ჩაშლის ახალ კარინტს ამუშავებენ.

დიას, მივიღე ახალი ბინა, გასულ ახალ წელს კი ახალმოსახლეობას ვაპირებ. დასაპატიჟებლად დირექტორის კაბინეტში შევიძურწე.

— მობრძანდი აქ! სწორედ შენს დასაძახებლად ვგზავნიდი ახლა კაცს! — დამიყვინა დირექტორმა.

— გისმენთ, ზახარჩი!
— შე ღვთის გლახა, ვინ გამოგართვა შენ ფული ბინაში?!

— როგორ გეკადრებათ, ზახარჩი!
— მე როგორ მეკადრება, თუ შენ?! ბიჭო, გასაღები და ორდერი ჩემი ხელით არ ჩაგაბარე შარშან ამ დროს?

— დიას!
— მერე, მოგთხოვე, ან მომეცი რამე?
— არაფერი არ მომიცია!
— აბა, შენი ცოლი რომ ტლიკინებს, ხუთი ათასი დამიჯდა ახალი ბინაო!

— ზახარჩი! — ამოვიქნავე მე, — ის ფული თქვენთვის კი არ მომიცია...

— აბა, ვის მიეცი?
— ვის და... — აქ თავი ვეღარ შევიკავე და ავტირდი...

— აგერ, ერთი წელია, თქვენგან ნაჩუქარ ახალ ბინას ვარემონტებ. ბევრი კი არაფერი გამიკეთებია: კარ-ფანჯარა გამოვცვალე, პარკეტი ავეყარე და ახალი დავაგე, კედლებიდან ბათქაში ჩამოვყარე და ხელახლა გავით გავვლესე, ალუმინის სადენები სპილენძით შევცვალე, აბაზანაში კედლები კერამიკული ფილებით დავფარე, მერე ტუალეტში ჩეხური უნიტაზი დავდგი... სულ ეს იყო და ეს, ის ფული ხელოსნებმა წაიღეს...

— მერე, მასე უნდა ეთქვა იმ მამაცხონებულს! — ცოტათი დამშვიდებული ტონით მითხრა ზახარჩმა. — ხალხმა რა იცის, შენ ფული მე მომეცი თუ ხელოსნებს? ახლა, ჩემო ძმაო, ქრთამის აღებაზე კი არა, მის ხსენებაზეც შეიძლება დაგიჭირონ. სხვა დროს ჰკუთით იყავი, იცოდე!

წელმოწყვეტილი გამოვედი დირექტორის კაბინეტიდან და ქუჩას ფრთხილად გავყევი, რადგან, ამას წინათ, ჩემს ნათესავს მეხუთე სართულიდან რაღაც შეხვეული დაეცა თავზე. მილიცია მოვარდა. ავიდნენ მეხუთე სართულზე და რას ხედავენ: ბინაში ჩხრეკაა. ბინის შეშინებულ პატრონს თურმე პერგამენტში შეხვეული და დასამარხად გამზადებული მილიონი მანეთი ფანჯრიდან გადაუვლია. ასე აღმოაჩინა ჩემმა ნათესავმა კომბინატორი. თვითონ კი ახლაც ფსიქიატრიულ საავადმყოფოში წევს.

— ჰო, იმას მოგახსენებდით: დირექტორის კაბინეტიდან წელმოწყვეტილი გამოვედი და აღარც კი მახსოვს, როგორ აღმოვჩნდი ახალაშენებული რვასართულიანი სახლის წინ... მწარე ფიქრსმიცემული ერთბაშად თავში რაღაცის დაცემამ გამომათხიზლა. ის რაღაცა კისერზე ჩამომცმოდა. „ხომ იპოვეო!“, — ჩამძახა შინაგანმა ხმამ. ვიდრე გონს დავკარგავდი. ვიპოვე, უკვდავყავი ჩემი სახელი და გვარი! მომავალი თაობა ქება-დიდებათ მოიხსენიებს ჩემს სახელს, სახელმძღვანელოებში ჩემს ბიოგრაფიას დაბეჭდავენ, ჩემს სურათებს წმინდანეობით ჩამოვკიდებენ ყველა ორგანიზაციაში, მაღლიერი ხალხი, სიკვდილის შემდეგაც, ყოველ ათ წელწადში ერთხელ იუბილეს გადაიხდის, რადგან მე მათ მილიონობით მანეთი დავაზოგინე. ჩემი ძეგლი დაიდგება ყველა რაიონის ცენტრში...

შემდეგ, გონს რომ მოვედი და თვალი გავახილე, თავზე მეშვიდე სართულიდან გადმოვადებული უნიტაზის რგოლი მქონდა ჩამოცემული...

P. S. სულ გადამავიწყდა ჩემი აღმოჩენის შესახებ. აბა, იანგარიშეთ: რამდენი ბინა შენდება მარტო თბილისში, რამდენი ახალი მოსახლე თავიდან აშენებს თავის ბინას. ახლა სხვა ქალაქები და რაიონები აიღეთ. რამდენი კარ-ფანჯარა, ელექტროსადენი, პარკეტი და უნიტაზი ცვივა აივნიდან და მერე რისთვის? განა, უმჯობესი არ არის, სახლის მხოლოდ კედლები და სახურავი ააშენონ მშენებლებმა და ისე შეუშვან ხალხი შიგ? დანგრევასა და ნაგვის გატანაზე მაინც არ იწვალებს კაცი. მერე, დანაზოგი ფულით, ისევ ახალი სახლები ააშენონ!..

საჩუქრისებელი

- რა ღირს ხურმა? — ეკითხება იგი ხურმის გამყიდველს.
- ათი შაური უნდა კილოს!
- სადაურია?
- ქუთაისური.
- ქუთაისელი ვარ, ბიჭო, მეც გამარჯობა შენი!
- გავიმარჯოს! — კეფა მოიფხანა ხურმის პატრონმა.
- სად ცხოვრობ?
- ბალახვანზე.
- რავარი ამინდებია ქუთაისში?
- ქარია ცოტა.
- რა გამეხარდა შენი ნახვა!
- სასიხარულოა, აბა, რაი, შენთან რომ შეხვდები!
- რამდენი უნდა ხუთ კილოს?
- ორმანეთნახევარი.
- ორ მანეთად არ მომცემ?
- რავა არ მოგცემ ჩვენებურ კაცს. მეტი რა მოხელე ვარ აქანა, — თქვა ხურმის პატრონმა და სასწორზე, ხუთკილოგრამიანი გირის ნაცვლად, ოთხკილოგრამიანი დაღო.

მერი დოლაბერიძე

ვინავარ თუნიცია

7
1973

73-80

ქრონიკული
ბიზლირთეკა

ზოგიერთი ხელმძღვანელი ამხანაგა
შერვეულია კრიტიკას, სიტყვით იზიარებს
მას, საქმით კი არაფერს აკეთებს მდგო-
მარეობის გამოსასწორებლად.
გაზეთიდან

სანიშნალო აცრა.

საქართველოში მშენებლის ხელისუფლების
61%

ნ.ბ. ბ. ლომიძისა

